

Dosehdob nam je, hvala Bogu, še to lahko, trdno, dá, še raste nam z vsacim dnevom. Zakaj kdor se čuti pri nas Slovence, njemu so te svetinje slov. kmeta drage in če pri kom ni več tega, on ni več Slovenec, če se prav še štuli med Slovence. Na njegovem sadu ga izpoznamo ter se ne zmotimo pri njem lahko. Znamenja so za to preveč očitna.

Nevihita ne trpi dolgo, ona stori včasih veliko škóde, pa kar stoji trdno, tega ne odplavi. Le lepše pokaže se nam v novem svitu solnca.

Naše slovensko ljudstvo je večji del kmečko; kar ga pride v trge ali v mesta, tisto se rado zgubi in sprejme rado tuj jezik, ž njim pa tudi tuje šege, tuje navade, tuje razvade. Vse to pride, se zatrese sicer sem ter tje po tujih ali tudi po domačih ljudeh, če so bili v tujih krajih, med naše dobro, pošteno, kmečko ljudstvo.

To ni dobro in žal, da se godi zdaj že bolj, ko je treba. Ali kdor je pravi Slovenec in se zavé tega, njega se ne prime z lahka ta tuja laži-omika; njemu so še zmerom ljube stare navade, stara poštenost, stara kršč. vera. To je vsaj gotovo: kdor drži iz srca z našo, slovensko stranko, on ni slab človek, ni slab kmet, ni slab rokodelc. Plevel samo pade; kar pa je čvrste pšenice, to ostane.

In to je veselo znamenje. Kdor torej buđi v našem kmečkem ljudstvu to zavest, da je poštene, slovenske krvi, ta hodi in vodi tisto po pravi poti do sreče. To pa je in ostane naša pot. Vsaka druga je kriva. (2)

Naš jezik in javne naprave.

Z veseljem zapazuje potnik v nekaterih postajah Rudolfove železnice na Kranjskem zraven nemškega tudi slovenski napis; večkrat kliče se tudi slovensko ime dotične postaje.

Zakaj pa se ne nahajajo v vseh postajah na Kranjskem in slovenskem Štajerju tudi slovenski napisi zraven nemških, zakaj se tam imena postaj ne kličejo tudi v slovenskem jeziku, to je nam s kratka nerazumljivo.

V krajih, kjer Slovenci prebivajo, bi morala vlada že po postavi skrbeti za to, da se slovenski jezik spoštuje, kakor nemški; ona ne sme čakati, dokler se kdo oglasi in pravi: mi hočemo imeti slovenske napise na postajah; njena dolžnost je sploh nikomur krivice ne delati in to ne zadostuje, ako krivico takrat le odstrani, če se že kdo zaradi nje pritoži. Spet ne zadostuje, ako se bere samo na postaji tudi slovensko ime dotičnega kraja; zraven vsakega nemškega napisa mora stati slovenski napis, — kakor zraven „Kasse“ — „blagajnica“; zraven „k. k. Postamt“ — „c. kr. poštni urad“; zra-

ven „k. k. Telegrafenam“; „c. kr. brzojavni urad“; itd.

Pri tej priliki moramo pa ob enem omeniti sploh napise na javnih poslopih.

Na Koroskem in spodnjem Štajerskem najdeš povsod, na Kranjskem še v mnogih krajih izključljivo nemški napis, „k. k. Postamt“, „k. k. Telegrafenam“, „k. k. Lottokollektur“, „k. k. Bergamt“, „k. k. Kreisgericht“, „k. k. Steueramt“ itd. Zares moramo vprašati, ni li mogla vlada v teh svojih šestih letih odstraniti in prepovedati tako neznosnega razžaljenja našega narodnega čuta? Takaj naj si vlada blagovoljno ogleda, kako se mi Slovenci povsod na steno pritiskujemo.

Kaj bi drugi narod, kaj bi Nemec storil, če bi se v popolnoma nemškem kraju nad sodnijo nahajal slovenski ali laški napis. To naj vlada prevdarja.

Poslanci ganite se v državnem zboru, povejte pred celim svetom, kako se godi ubógemu slovenskemu narodu v devetnajstem stoletju, zahtevajte z vso resnóbnostjo v našem imenu, naj se odpravijo take nepostavnosti! —

Gospodarske stvari.

Česenj je pré dobro sredstvo zoper napihovanje goveje živine in pasjo steklino.

V nekem nemškem gospodarskem listu priporoča izkušén živinozdravnik česenj kot izvrsten pomoček zoper napihovanje goveje živine. Vzamejo se na liter mleka tri ali dve drobno razrezani glavici česnja. Ta zmes se dobro prekuha, potem z deskico trdno zavezne in v hlev na kako mesto postavi, kjer more pri miru stati. Čim bolj se tekočina skisa in bolj zavreje, tim vspešnejše deluje kot zdravilo v slučaju, če kako živinče vsled te bolezni vzboli.

Brž ko se kako živinče napihne, dá se mu $\frac{1}{4}$ do $\frac{1}{2}$ litra te tekočine vsak četrt ali vsake pol ure, dokler ne ozdravi. Živinčeta, ki slabo prebavljajo in so ravno zarad tega ti bolezní bolj podvržena od drugih, naj od časa do časa dva ali tri dni zaporedoma $\frac{1}{4}$ litra na dan te tekočine dobivajo. Tako je napihovanje manj nevarno.

V novejšem času so posebno Francoski učenjaki in strokovnjaški listi česenj začeli zelo hvaliti in upanje izraževati, da se bode ravno česenj kot dobro zdravilo zoper strašno bolezen pasje stekline porabljalí mogel. Česenj deluje posebno ugodno na prebavne in dihavne organe in na ledvice. Tudi se da dobro rabiti, kedar je treba kde na kakem mestu na telesu mehurje navleči. Že nek star španjski zdravnik je bil česenj z najboljšim vspehom kot zdravilo zoper steklino porabljeval. Devet ljudi je bilo od

steklega psa popadenih. Oni, katerih rane so bile izžgane z razbeljenim železom, so vsi pomrli, oni pa, katere je z česnjem ozdraviljal, so popolnoma okrevali. Skuhal je glavico česnja v 720 gramih vode tako, da se je na 500 gramov vkuhala. Od te tekočine je dajal, ko se mu je brž ko mogoče popadena rana s čisto mrzlo vodo izprala in s stolčenim česnjem iztrla in ž njim obezala, vsak dan po 60 gramov. Razun tega je moral bolenik na tešče po dve glavici česnja na dan s kruhom pojesti. Brž ko ga je besnost pograbila, so se celi čopi česnja pred njega položili, katere je, dokler je besnel, grizel in žvekal, tako da je naposled od česnja, rekel bi, ves omamljen postal.

Po neki naključbi se je v novejšem času na te skušnje zopet pozornost širjih krogov obrnila. Nek mlad kmet je bil namreč od steklega psa popaden. Djali so ga v neko čumato, v kateri je ob stenah dosti česnja v dolgih kitah spletenega za sušenje viselo. Besneč kmet je česnjeve kite raz sten potrgal, česenj žvekal in grizel, ter je propal naposled v neko nezavedno omamo, iz katere se je pre zdrav zopet probudil.

Če damo tudi veljati, da ti poročili obeh zdravnikov ne morete še za dokaz veljati, da je česenj tako rekoč nezmotljivo in gotovo zdravilo v ti strašni bolezni, vendar pa tudi nemožnost njegovih učinkov ni dokazana in želeti je, da se stvar poskuša in dalje zasleduje.

Petelin, ki si perje iz repa piplje.

V tem slučaju je malo kaj pomagati. Sve-tuje se, da se perje v repu s kako smrdečo stvarjo namaže, morda s katranom, petrolejem ali s čem takim. Morebiti kaj pomaga.

Sejmi. 23. aprila: v Ptuj; 24. aprila v Mozirji; 25. aprila pri sv. Jurju na Ščavnici, v Vuzenicah; 27. aprila v Kozjem, v Šmarji pri Jelšah.

Dopisi.

Iz Maribora. (Pri občnem zboru družbe duhovnikov) dne 14. t. m. se je sešlo 22 družbenikov, ki so za bodočo triletno dobo 1885—1887 izvolili naslednjih 7 odbornikov, z ozirom na večino glasov tako razvrstjenih: Kosar, Dr. Križanič, Hrg, Ogradi, Modrinjak, Dr. Pajek, Žičkar.

Odbor se je sešel o prvi priliki po dokončani seji in se vstanovil tako-le: Predsednik Fran Kosar, predsednikov namestnik Lovro Hrg, denarničar dr. Ivan Križanič, in za tajnika je bil izmed družbenikov izvoljen in z ozirom na § 14 društ. prav. v odbor poklican profesor Anton Ribar. Odbor šteje tedaj za bodočo dobo 8 udov.

Izmed obravnav občnega zbora naj dostavimo to-le:

Se pred volitvo so izrekli vlč. g. stolni dekan Ignacij Orožen, od začetka družbe njeni odbornik in od l. 1878 tudi njeni denarničar, da jim sedanja premnoga opravila ne dopuščajo, sprejeti nove volitve. Zbor temu ni mogel vgovarjati, zato pa jim je izrekel za mnogoletni trud in ljudomilo sodelovanje najtoplejšo zahvalo.

Občni zbor je vzel na dalje z veseljem na znanje poročilo o stavljenju društvenega hrama v Dobrnskih toplicah, ter je votiral navdušeno zahvalo č. g. dekanu Korlu Gajšek za njegovo požrtvovalnost v blagor družbe.

V zadevi spremembe društ. pravil pa se je poročalo to-le:

Iz 18 dekanij ni došlo nobenih nasvetov spremembe; znamenje, da so tamošnji družbeniki s pravili zadovoljni.

Štiri dekanije: sv. Jurij na Ščavnici, sv. Lenart, Šmarje in Zavrče pravila izrečno hvallijo, in iz Št. Lenartske dekanije en sam družbenik drugi točki § 11 oporeka, toda neopravičeno.

Tedaj le iz dveh dekanij, iz Celjske in Novocerkovske so došli prav za prav nasveti na spremembo. Toda v Celjski dekaniji, ki je takrat štela 13 družbenikov, so le 4 gg. premembe nasvetovali, 7 pa se jih je pismeno izreklo zoper vsako premembo. In tudi v Novocerkovski dekaniji jih je med 14 družbeniki le 6 premembe nasvetovalo.

Pri tem položaju je imel odbor pravico, občnemu zboru predlog staviti na prehod k dnevnemu redu. Vendar pa tega ni storil, temveč je v slednji seji l. 1884 sklenil, občnemu zboru vestno poročati od §. do §. vse nasvetovane premembe, naj potem vkrene, kakor mu drago.

Občni zbor pa je nasvete poslušal le do §. 7 in vse odbivši sklenil, čez še ostale nasvete prestopiti na dnevni red.

Predsednik je prosil, naj bi zbor še enkrat v podrobni pretres vzel nasvet, ki veli, da naj se za vselej izpusti, ali vsaj začasno (na $\frac{1}{4}$ ali $\frac{1}{2}$ leta) ustavi določba § 6 Nr. 3: „Kdorkoli bi pozneje, kakor je tukaj rečeno, pristopiti hotel, plača toliko goldinarjev letnine, kolikor let je svoj pristop odlagal“; kajti dopričano je, da mnogi duhovniki le zato niso družbi pristopili, ker so se bali, da se bode pri obravnavi nove kongruie tudi premoženje podpornih društev v poštev jemalo. Zdaj ko je minister za uk in bogočastje v imenu vlade v državnem zboru zagotovil, da se tega ni bati, pa bi pristopili morebiti mnogi, ako bi jih doplačilo zamujene letnine ne strašilo. To vvaževajé, je občni zbor sklenil, naj določba ostane, kakor je, odbor pa naj ima pravico, ke-dar se mu dozdeva vmestno, doplačilo zamujene letnine spregledati. Ta polaj-